

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

## Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ των προηγουμένου)

— Καὶ δικαίω . Μήν ἀπελπίζεσθε, κύριε κόμη. "Ἐναὶ μεγάλο πρόσωπο, ἀπὸ τὸν οἶκο τοῦ Μονυφανού, ἀνδισφέρεται γὰρ σᾶς.

— Μήν το πιστεύεις αὐτό, 'Ανθούλα ! φώναξε δὲ κόμης. "Οὐ οὐδὲ φίλοι τοῦ Μονυφανού εἰνε ἔχθροι μου ! ..

— Εὐνό δέ κόμης μιλοῦσε μάλιστα ἔχθρον σκέψη πένσας γὰρ μὲν στυγμὴ ἀπ' τὸ μυαλό του. Μῆτοι; ή νέα αὐτὴ ήταν ὅργανο τῶν ἔχθρων του, μῆπως τοῦ ἵσταντον γάρ νὰ τὸ πάρο κομμάτι μετριεῖτο. Μόνο Κανδάλη ἐδιόξει ἀμέτοπος ἀπ' τὸ μυαλό του τὴν ὑποψίαν αὐτῆς. Τοι λόγω τοῦ 'Ανθούλας φανέσθωσαν τόση ψυχικὴ ἄγνωστη, μῆσες ήταν αὖτανο τὰ κάρην, ή νέα τὴν μάτια αὐτῆς..

— Ναι, είμαι βεβαία γ' αὐτὸ ποὺ σῆς λέω, ἔξακολούθησε η νέα. "Ισος μάτια πάπονε τὸ ράμνον κοδίλα νὰ σὰς βγάλουν ἀπὸ τὸ ἔλευσιν αὐτὸν ὑπόγειο — τοῦ δικαιοῦ ή δηλητηριασμένη ἀτιμόσφαιρα μπορεῖ νὰ καταβαλῇ καὶ τὸν πιὸ γερὸ δραγανισμὸ μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες — καὶ νὰ σᾶς μεταφέρουν σὲ κανένα απὸ τὰ εδήλια καὶ εὐάρεστα τοὺς πνήγους.

— Ή 'Ανθούλα ! είπε τότε μὲ θύλερο τὸν Ὅ. Κανδάλη, γατά νὰ θέλεις νὰ γελάς; τὸν ἑαύτον σου ; 'Έγαλε είμαι ἔνας ὑπογήφιος γιὰ τὴν κρεμάλα ! .. "Οπως δικαίω καὶ ἀν ἔχη τὸ πράγμα, πρέπει νὰ είσαι βέβαια πὼν ; δι ν θά πάρω, μέρος τῆς τελευταῖς, μον πνοῖς νὰ συλλογίζομαι δέσποια — ἔστοι ποὺ μού παρατάθησε στὶς κριώμες αὐτές στημένης τῆς ζωῆς μου σὰν ἄγγελος παρηγοριάς καὶ καλωσύνης ! ..

— Ή ! μη μιλάτα ἔτσι, κύριε κόμη, σὸν σᾶς ἔχουν ἔδη καταδάκεστε σὲ θάνατο, γατά τὶ μὲ κάντε νὰ υπέρφερο .. τοῦ είπε ἵστεντα καὶ ή νέα .. Μά, νά ! ἀκουει, σημαίνει δὲ κώδιον. Ο δεσμοφύλακες θά κάνη σὲ λίγο τὴν ἔφοδο καὶ δέν πρέπει νὰ μάς βρεῖ έδοι ..

— 'Έγώ πηγανων .. Θάρρος, κύριε κόμη ! .. Θά εναντίων νὰ σᾶς δῶ, πρὶν φύγω, πρέπει νὰ μού δώσεται τὴν υπόσχεσή σας πῶς δέν θὰ πάνεται οὐτας στιγμὴ νὰ ἀπλύτευτε στὸ θέρος ..

— Ναί, ἀπλύτευτε στὸ θέρος, τοῦ δικαιούσου εἶσαι ἔνας ἄγγελος, 'Ανθούλα, τῆς εἰπε, δ

Κανδάλη συγκανημένος...

Τὸ βαρύν βῆμα τοῦ δεσμοφύλακος ὑκούστη-

κε δικαίων νὰ πληράξῃ.

— 'Η 'Ανθούλα ἔγινε ἀφανεῖται σὰν ἀλαφόη πνοή ἀνέμου.

### Ο ΑΜΒΡΩΣΙΟΣ ΠΑΡΕ

Μὲ δοσ προφύλαξη καὶ ἀν ἔκανε τὴν πο-  
ρεία του δ ἃς Οὐγενέστον σεραπεδός τοῦ φίλον  
μιας λοχαγούς Ρολάνδου Φρουλιάτικ, οι καθο-  
λικοὶ τὸν εἶχαν πάρει μυροβούς.

Τὴν ἴδια μέρα πού δύλωφονθῆκε ὁ μαρ-  
κήσιος Βάζας, ἔνας τοπάνων, εἶδε, μὲ μεγά-  
λο του τρέμο, τὴν πηρόπατον τῶν κουφούραδων ἀνδρῶν τοῦ Φε-  
ρουλιάτικ. 'Επρεπε τοις ἀμέσως στὸν πύργο Ραλεμόνδου γιὰ  
τη πτη μὲ μεγάλη ὑπερβολή, τὰ δύο εἴδανε τὸ μάτια του. Εἴπε  
π. χ. πώς οι Οὐγενέστοις ήταν πάνω ἀπὸ 3 - 4 χιλιάδες, δοιοι  
τους καλά ὥπλισμένους, στέργοντας παντοῦ, ἀπ' διού ποι κ' ἀν περ-  
νούσαν, τὸν διεθέρο καὶ τὴν καταστροφή.

Μιὰ γη τα, τὴν δοιοῖς τὸ ἐπομέριό πού δύλωφονθῆκε βρισκότανε  
κοντὸν στὸν πύργο, εἰπε πὼ; .. Η δρός τέσσερες τὸ πρώτον εἶχε ξυνή-  
σται ἀπὸ ἓν δύνατον θύμφων, τὸν δοιοῖς ἀκούεις πρὸς τὴν διεύθυνση  
τοῦ μικροῦ λόφου, ἐκεὶ δύον οἱ λογοφόροι τοῦ Μονυφανού συ-  
νηδίκαν να κρεμοῦνται καταδίκους εἰς θάνατον Οὐγενέστον.

Βγήκε τὸ τρομαγμένη ἀπ' τὴν καλύβη της καὶ προπετανο-  
μένη ἀπὸ τὸ σκόπιο, πλοιάσας μὲ τρόπο καὶ εἶδε ἔνα ἀπὸ τοὺς  
Οὐγενέστονες νὰ σκαρφαλώῃ καὶ στις τρεῖς αγχόνες καὶ νά κρηπῇ τὰ  
σχοινιά τῶν κρεμασμένων ..

— 'Η γηρά τελείστως τὴν διηγηση την, τὴν δοιαὶ δοιοὶ οἱ παριστά-  
μενοι δικούσαν μὲ στοῖμα ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὴν κατάπληξη καὶ μάτια  
ὅρθινούχατα ἀπὸ τὸν τρόμο....

Τέλος, ἐνις στρατιωτής, ὁ δοιοῖς ἐπισκέφθηκε τὸ πρώτον τὸ  
λόρο τῶν θανατικῶν εἰκετελέστον, βοήθη τὶς ἀγχόνες ἀδειες καὶ σὲ  
μάλιστας αὐτές καρταρωμένη μιὰ ἐπιγασθή που δλεγε μὲ μεγάλα  
στοιχεία γραμμένα μ' οἶμα :

### .ΚΑΤΑΡΑ ΣΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ.

— Ο Μονυφανού, γεμάτος  
θυμό, διέταξε νὰ τοῦ φέροιν  
τὸν 'Αμβρόσιο Παρέ.

— Ο χειροῦργος παρουσιά-

στηκε, ήσυχος καὶ σοφόρος.

Τὴν ἱστορίην δ 'Αμ-  
βρόσιος Παρέ ήταν μόλις  
τριανταύδων χρονῶν. 'Η συ-  
νηθεία δικαίως τῆς ἐργασίας, τὴν ἐπίμονη σκέψην, τὴν ισαρχής

ἐντασση τοῦ πνεύματος, είχαν αὐλανώσει τὸ πρόσωπο του με πρό-  
ωρες ρυτίδες. Τά μ.· λιγά του είχαν ἀρχίσει ν' διποτίζουν. "Ήταν  
χλωμός, δικαὶ είνε συνήθως ἐκείνοι ποὺ σὲ ψειρώνουν τὶς νύχτες τοὺς  
στη μελέτη. Μ' δὲ' αὐτά δικαὶ τά μάτια του είχαν μιὰ λάρψη ἐν-  
τελῶς νεανική.

— Αν καὶ δὲν είχε ἀκόμα τὴν πτυχοκόπια φήμη ποὺ ἀπέκτησε  
ἀργότερα, τὸν 'Αμβρόσιο Παρέ οι νεοερδούσοι ήδη ἔξαρτεια; ἀ-  
λλας γειτονεῖς. "Αν καὶ ήταν δὲ Οὐγενέστος, δὲ 'Ερρίκος Β' τὸν  
τὸν πνεύματος κειρότρογο τον ἀπὸ τὰ 1552.

— 'Α ! ήδης, κύριε 'Αμβρόσιο Παρέ, φάνως δ στούλαρχης μὲ  
τὸ συνηθέστον του ἀπότομον υφός καὶ ήρθες στὴν δράμα..

— Οταν δὲν είχε αὐτὸν, κύριε, είμαι μανιώδης...

— Δὲν είν τοῦ αὐτοῦ, κύριε, πρέπει νὰ παρακαλήστε...

— Μά ψυχορολογία τοῦ κεφαλούν κατευνάζει θαυμάσια τὴν  
μανίαν, ἐξοχήτε...

— Διμής ! δὲν ἔχω καμμάτια ἀνάγκη ἀπ' τὶς ψυχοδολούσες ποι.

— Ο Παρέ ψυχογέλασε.

— Σᾶς παρακαλῶ ἐξηγηθῆτε, ἐκλαμπρότατε, εἰπε. Τί σᾶς  
συμβαίνει;

— Τί μου συμβαίνει; Θά τα μάτιας ἀμέσως ἀν καὶ είσαι καὶ σὺ  
Οὐγενέστος...

— Είμαι, πραγματικῶν, ἐκλαμπρότατε.

— 'Ε, λοιπὸν αὐτὸν μὲ στενοχωρεῖ.

— Επιτρέπεται νά σᾶς ροτήσω, ἐκλαμπρό-

τατε, γιατὶ σᾶς πολασθῆται μύνο;

— Γιατὶ θά σας πολασθῆται ώς εἰδωλολάτρης!

— Μά αὐτά θά τὰ ποῦματαίλλοτε. 'Έχειν ποὺ  
μ' ἔχει κάμει ἀνω κάτω είνε τὸ δέτι οἱ Οὐ-  
γενέστος σηκωναί τελευταῖα τὸ κεφάλι. 'Οπλί-  
ζουνται. 'Απεισασύνθησαν !

— Είνε φυσικό, ἐξοχώτατε. 'Άφου τοὺς  
καταδώκετε, τι θέλεις νά κάμουν; Τοὺς προσ  
βάλτε μέσος στὸ σπίτια τους, μέσος στὰ δασ-  
λά τους.. Φιλαχθῆτε λουόπν, φιλαχθῆτε! Οι ἀνεκδικήσεις θά είνε φρικώδεις...

— Ο Κοντόσταλος ἀγρίεψε.

— Θελετε νά υποχωρήσωμε, φώναξε, μπρο-  
στό σε μιὰ χούφτα μπό ταραχοποιούς ;...

— 'Ο χόνφτα αὐτή μπορεῖ νά γινη στρα-  
τός, ἐξοχώτατε.

— Τόσο τὸ καλύτερο! Μάχες! Μά τὶς  
πληγές τὸ Χριστοῦ! Είμαι δικαίωμας ν' ἀ-  
κούσω να ἡχούν οἱ σάλπιγγες!..

— 'Η ἐκλαμπρότης σες δὲν θέλει τίποτ'  
ἄλλο από μένα ; ωρίησε τῷ πρώτῳ Παρέ.

— 'Ορι, κρίσε. "Ηθελα μόν νά μάθω ἀ-  
πό σένα, πάντα θά μπορέστα σ' ἀνεβδ σταδίο-  
γο, για νά πάω νά τυμωρήσω τοὺς ὄχρείσους  
αὐτούς Οὐγενέστος ποὺ ἀπεθάνθησαν...

— Μετά πάντες μέρες ; Χίλια διαβόλοι ! .. "Ἄς είνε δρως. Θά  
δισω πόρος τὸ παρὸν σηκωνές διαταγής στοὺς δέξιωματικούς μου.

— 'Ο Αμβρόσιος; Παρέ προσηγήσης καὶ βγήκε.

— 'Εάν ονδύρωνος; αὐτοὺς δὲν ήταν αιρετικοί, θά ήταν μεγά-  
λος χειρούργος, ψύχνωντος τὸν Κοντόσταλο.

— Εξήπησε θετερα τὸ χάλκινο κουδούνι του καὶ παρουσιάστηκε  
ἔνας ἀκόλουθος.

— 'Όταν γυρίσης ὁ γραμματεύς μου, θά τοῦ πῆς πὼ; τὸν περι-  
μένον διέταξε δομογραφούν. Καὶ τώρα πήγαινε νά μού φέρεις  
τὸ Σπαλατόρεν.

### ΤΟ ΛΥΚΟΠΗΔΗΜΑ

Σὲ λίγια λεπτά, Σὲ παλατόρων μηπήκε στὴν αἰθουσα μὲ τὶς συ-  
νηθισμένες του ρεβερέντσες.

— Α, ήρθες κύριε κομψυδόμεν ; τούπε δ Κοντόσταλος.

— Τὸ υπέρτατα ξέκοιστης, δ πο μετανότατο σερβιτόρε ! ἀπο-  
κοινήσης δ 'Ιταλός, μὲ μά διδασιαίς υπόκλιση.

— Πόσοι διαθέσμοι στρατιώτες είνε στὸν πύργο αὐτὴ τὴν στιγ-  
μή;

— Ο Καιρομαρία είνε στὸ ντρόμο μὲ οῖνα ντουζίγια. 'Ο Λου-  
βιλί επήσης ούνα πενηνταρία,

ντιά νά ίκνηλατηση δόλκωρα τὸ δάσος. 'Ο ντν Ζίλο τὸ

'Εσκουλάπια ούνα τεκαπεν-  
τάδα.

— Πάτερ νόστερ ! χαμά-  
λη ! τόσους δριθμούς γιὰ τὸ

τίποτας Σέρφων, πόσους διν-  
τερες; μπορούν γιὰ μαζυνιούνσε



μιά ώρα μέσα ;

— Τριακόσια, έξοκώτατε.

— Πολύ καλά, είπεν δι Κονέσταυλος. Μαζέψτε δλους αύτούς τους ανθράς, τρέξτε στο δάσος, έρευνήστε καλά και θερίστε δύος Ούγγενότους βρήτε μέσα σ' αυτό ή στα πέριξ. Σκοτώστε τους, παλουκήστε τους, κρεμάστε τους, αποκεφαλίστε τους .. "Ακούσες :

— Μάλιστα, έρχοτας !

Και δ Σπαλατάρης έτρεξε στην αύλη, πήρε μιά μεγάλη σάλπιγγα κι α' άρχισε να συλπίζει καλύτερα τους όπλοφόρους του Μονμοράνσ.

Σὲ λίγα λεπτά οι σπαθοφόροι αύτοι άρχισαν νά μαζεύωνται φτάνοντας από παντού και απλήδωμενοι με βία. Ο θυρώρης του πύργου βλέποντας ότι αύτες τις έτοιμασίες κουνούσσε θλιβερά τὸ κεφάλι του και μουρμούριζε :

— Πάντοτε σφαγή !...

Στη φωνασία του φτωχού γέροντος περνούσαν σε μιά ατέλειωτη σειρά, δια τὰ φρικώδη κανονιγματα, τὰ δοτού είχε δεινά διαπρέπειαν τὸ τελευταίο καιρό απ' τοὺς καθολικούς Γάλλους έναντιον τῶν Ούγγενότων συμπατριωτῶν των. Σφαγαί, απαγχονίσεις, αποκεφαλίσεις, βασανιστήρια !..

Μέσα σε λίγη δεινερέλεπτα οι ἀρμάτωλοι του Μονμοράνσ ήσαν έτους. "Άλλοι περού και ἄλλοι ἐφυπούντο έκκινησαν γιά τὸ δάσος διπλασιέντοι σᾶν ἀστακοί. "Ένας ξυλοκόπος που είχε δεινή παρέλαση τῶν Ούγγενώντων και ήζεσε κατά πού τεράβησαν, τοὺς ὅδηγούσε. Προχωρούσεν με βήμα γοργού μῆκης στο δάσος; κι' ἀρχίσαν να ἔρευνον παντοῦ. Τογύριζαν ἐτοι, δεξιά κι' ὑπεριστρέψαν, ὥρας ὀλλήλωρας, προχωρώντας πάντοτε ἡμέρας, δις πού ἔφτασαν στὸ στεγνὸν τὸ Δυκοπήδιματος. Τὸ μέρος αὐτὸν ἦταν ἀγριο και γεμάτο βράχους. Γιά νά πάντα κανείς τὸ δέν μέρος τῆς στενωποῦ στὸ ἀλλο ἐπέρπετο να πέρασῃ τὸ περίφερο μαύτο Δυκοπήδημα, τὸ διπού ἀπετελεῖται ἀπό δύο τεραστίους βράχους χωρισμένους μεταξύ τους. "Ένας κορδός δέντρου χρησίμευσε γιά γέφυρα στὸ μέρος αὐτοῦ. Κάτιον ἀπό τὸ χωρισμό τῶν δύο βράχων ἔσκασε ἓνα φρικώδες βάραθρο.

Στὸ αντικοντρό μέρος του Δυκοπήδηματος, ἀκομηνώντας στὴ λόγη του ένας νεαρός Ούγγενός τος, Πίσω ἀπό τὰ δίνετο και τοὺς θάμνους ἀκούγοντας θύρωδος και ἀλαζτὸ πολυτηρίδος, συγκανέτωσες. "Ηταν τὸ στρατεύμα τῶν Ούγγενώντων που έβαρηλή τῶν ὅπιστα βρίσκονταν διεργάλιας Ρολάνδος Φερούλιαν, δοτις είχε φροντίσει νὰ τοὺς διπλάσι και νὰ τοὺς γυμνάσῃ, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ ποὺ τοῦ ἔδρυθη πρός τούς.

Μόλις οι διπλοφόροι του Μονμοράνσ αντίκρισαν τὸ φρουρόν τῶν στέκη ἀπάραχος στὴ γέφυρα του Δυκοπήδηματος, στεμάτησαν κι' ἀρχίσαν νά συσκέπτωνται.

Ο φρουρὸς Ούγγενός τοὺς είδε ἐπίσης και ειδοποίησε τοὺς συντρόφους του συφίζοντας.

Τὸ σφριγμόν του ἔκαμπι τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς αἰρετικοὺς—δύος—τοὺς ὁνόμαζαν —νά αναστατωθοῦν. "Ἐπενήθη δύος; δ ἐπί καραβῆς αὐτῶν γέρων προσφήτης; δ 'Ονος τοῦ Βαλαάμ, δῶς; καλούσθε δ ἰδιος τὸν εαυτὸν τοῦ, και τοὺς καθησίσασε;

— Τὶ ταράσσεται ἀδάλφοι; "Ο Κύριος θά ρίψη τοὺς κεραυνούς του και θὰ κατακαύσῃ τοὺς ἔχθρους ήμαν! ...

Τὰ λόγα τοῦ προφήτην ἐνέψυχαν τὸ πλήθος αὐτὸ και ἀντερεις, γυναίκες, ψύροντες και παιδιά, ἀρχίσαν νά ψέλνουν μεγαλοφόρων :

Σὲ βλέπομεν, Θεε τῶν δπλων,  
Θεε τοῦ Ἰσραὴλ, σὲ βλέπομεν...

"Εξαφάνισα δώμα μά βροντερή φωνή τοὺς ἔκαμπι νά συναίσθεται τὸν κεραυνό! Κέρατα, λοιπον, πον νά σᾶς πάρο διάβλος! Τὶ σκούπη ἔτοις; Μέ παλμούς νομίζετε πω; θα νικήτε τοῦς σπαθοφόρους του Κοντραστάνου! ...

Ο λοχαγὸς είχε ἀγνιτηρῆ δύνησης την ἀφιξι τῶν διπλοφόρων του Μονμοράνσ κι' ἀρχίσε νά ἐτοιμάζεται πρός μάχην...

(Ἀκολούθει)

## Η ΦΩΤΙΕΣ ΤΟΥ ΑΗ - ΓΙΑΝΝΗ

"Η φωτιές τοῦ ΑΗ-Γιάννη είνες δέμιουν πολαιότατο και χρονογνήται ἀπ' τὸν μεσαίωνα.

Στὸ Παρίσι κατά τὸν ήματον τοῦ 'Αγίου Ιωάννου, συγκεντρώντο διοι οι ἀπόστολοι και δι σφρατὸς συνώθεν τὸν βασιλεὺα ποὺ μετέφερε τὸν πυρό, με τὸν διπού θά δάναε δ ἰδιος την κεντρική πυρο.

Γύρω ἀπ' τὶς φωτιές τοῦ ΑΗ-Γιάννη ἔχροεν δλος δ κόδιμος, οι δὲ τολμηρότεροι τὶς ἀποτίθενται δνως και σήμερα.

Η φωτιές τοῦ ΑΗ-Γιάννη είνες συνδεδεμένες και με πολλές ἀλιες προλήψεις. "Ενα καμένο έγινο ἀπό τέτοια φωτιά δέμωρειτο γγήνους ευτύχιας. Τὸ σπίτι που ἐψήλαγε τέτοιο έγιλο δέν ηφοβόταν ούτε πυρκαϊα, ούτε κεραυνό.

Τὰ βράδια στὸ Παρίσι δ δήμος παρέθετε γενέμα στὸν Βασιληα στὸ Δημαρχικό μέγαρο, ἵνα δηπο κατώ δ λαδς ἔχροεν, δρασγούμοδες κι' σπινε.

## ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

### ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΦΕΥΝΤΩ

· Ο Φεύντω και δ νεκρὸς θεατρικὸς συγγραφεὺς. Μιας τουσιτερὴ ἀπάντησις. "Η παρείηνοις τοῦ ταξιδιώτων. "Θέλετε νά μού πάρετε τὸ δωμάτιο!... "Ο ἀγνωστος κύριος. Πάντη γράφεται, μικ κκλη φράσα. Γιατὶ οι φρασογράφοι είνε μελαχικοί.

· "Ο περίφημος γάλλος κωμῳδιογράφος Ζώρζ Φεύντω, τοῦ ὅποιου πολλές κωμῳδίες παιχτηκαν και στὴν Ἀθήνα, μπήκε μιά μέρα στὰ γραφεῖα μιᾶς μεγάλης ἑστερηνῆς γαλλικῆς ἡμεριδος. "Ο πρώτος ἀνθρώπος τὸν διπού οντηνήστης ἦταν ἕνας νεαρός θατοιδούς τοῦ, δηπος διπούς βρισκόταν σκυμμένος πάνω σ' ἕνα γραφεῖο και προσπαθούσε, φωνάντας-έφευδοντας, νά συντάξῃ ἕνα ἀρθρό. Μόλις είδε τὸ διάσημο συνάδελφο του, δην διαρρήστη ματιανού πολυάσχολου ανθρώπου και νά τοῦ πῆ.

— "Α, ματί! Σείς είσθε;... Γράφω κάποια σα γ λα μ αρ ου,

και χάνον τοῦ πολύτιμο καιροῦ μου...

· Σαχλαράρα, είπατε; Μήποις γράφεται κανένα καινούργιο σας θεατρικὸν έργο;... Τὸ φωτήσης τότε δέξινότας Φεύντω, σκύβοντας πάνω στὰ χειρόγραφά του.

\*\*\*

Στὸ μεγάλο Παρισινὸ ξενοδοχείο - Τερμινούς-, μπήκε κάποιας ένας ταξιδιώτης, ἀπευθυνόμενος δε δέν παχύ ξυρισμένο κύριο που στεκόταν στὴν είσοδο και τὸ διπού οντηνήστην είπε :

— "Εχετε κανένα δωμάτιο;

— Βεβαίωτα, κύριε, ἀπήντησεν δι παχύς δωμάτιο.

— Θαυμάστα! Είνε τόδο δισκολό πράγμα νά βρη κανεὶς δωμάτιο λεβέδερο σήμερα μες στὸ Παρίσι... Ποιά είνε η τιμὴ τοῦ δωματίου σας:

— Διδωκενα φράγκα.

— Δέν είνε, και πολὺ φθηνά... "Ας είνε, τέλος πάντων... Μπορώ να τὸ δωμάτιο...

— Είληστος.

· Ο παχύς κύριος ὠδήγησε τὸν συνυμμητη του στὸ ηγεμονότερο πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου, διέσκεισε ἕνα διάδρομο, και ἀνοίξε μιά πόρτα.

— Ίδον!

— Καλό είναι...θα νόσινασσω...

— Μὲ συγχωρείτε, ἀπήντησεν δι παχύς κύριος, ἀλλά... δέν μπορώ να σᾶς νοικάστα αυτὸ τὸ δωμάτιο...

— Πόσα... Ουτέ με κοροιδεύετε τόσην δροσ...

— Διάλογον. Μὲ ποτήσατε ἀν ἔχο δωμάτιο. Σᾶς ἀπήντησα δι τοῦ. "Εσεις τότε θελήσατε νά τὸ δητε. Είχα τὴν καλωσόνη νά σᾶς διηγήσως ἔνως έδω!... Τώρα είχετε τὴν ανάμεικα νά μού τὸ πάρετε!... "Ε, αυτὸ τὸ κατητού δεν πορω νά σᾶς τὸ κάνω!...

— Μά...δεν είσθε δι ιδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου;...

— Διόλου. Είμαι ο Ζώρζ Φεύντω, ένοικος τοῦ δωματίου αὐτού!...

\*\*\*

· Ο Ζώρζ Φεύντω, περπατούσε, κάποτε, σ' ἕνα βουλβαρδο τοῦ Παρισιού συναδεύομενος διπού τὸν συνάδελφο του Χ...και ἀπό δέν άλλο κύριο, διόπτερεπετάτου τοῦ ζειτερικού, μὲ τὸν διπού οντηνήστη πολυσθενέν.

· Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς διμως κ. Χ...σ' δηλ τη διάρκεια τοῦ περιπάτου διασακευτεῖσαν γιατὶ δ Φεύντω είχε λησμονήσει νά τὸν συντητή τοῦ ἀλλο σύντροφο του. "Οταν τέλος δ ἀγνωστος κύριος χαιρέτισε κι' ἐψυγε, κ. Χ... είπε στὸ Φεύντω :

— Τόσην δρο, βρε διδεψε είμαστε με τὸν ξένον ανθρωπο, και δὲν έστεφήκεις νά μού τὸ στητοῦς!...

· Θ στὸν συνιστούσαν, ειναρίστως, ἀπήντησε δ Φεύντω, ἀλλα δυστυχόδειον-ούτε γένος τὸν θόρηκα τοῦ. Κι' έπειδη βλέπομεστας τακτικα ποδέτων, ντρέπομεια τώρα πλέον νά τὸν διωτίσω...

\*\*\*

— "Δ γέλετε νά γράψετε μιά καλή φάρσα, συνήθιζε νά λέγ δ Φεύντω στοὺς νεαροὺς συναδελφοὺς του, πον κήγαναν νά τὸν ζητησούν σιμβολές, δροκεὶ ν' αποτελεῖσαν τὴν ἔξις συνταγή. Ζηδαλέστη μιά δηλ τηραγκάτερος υποθέσεως πο μορφεὶ της παραστήσεως, μονάδη την κομικότητη της καρκινής! Γ' αύτο, ἀλλωτες, οι φαρσογράφοι είνε πάντοτε μελαχολικοί: έχουν στὸ μυαλό τους, διαρκώς τις υποθέσεις τῶν ἔργων τους!..."

### ΣΟΦΑ ΔΟΙΤΙΑ

· Οποιος ἀγάπα ἑκατόντας ποὺ τὸ κολακεύουν-ἀκολουθεῖ, χροὶς νά θέλῃ, τὴν παραγγελίαν τοῦ 'Ιησοῦ. "Αγαπάτε τοὺς ἔχ-

θεύδων την καρκινή την καρκινή της ζωῆς. "Τὸ οικονόμη τὸν κάνεις νά συγγράψῃ τὸν θραύσον του.